ARINMA VE KORUNMA MÜCADELESİ

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 01.06.2008 tarihli (47.) Hayat Rehberi dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdüli'llahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme âla seyyidina Muhammed ve ala alihi ve sahbihi ecmaîn.

Değerli kardeşler,

Hepimizin bildiği ve hepimizin ihtiyacı olan bir konuyu görüşeceğiz bugün. Büyük dinin küçük kafalı insanları diye bilindiğimiz bir çağda yaşıyoruz. Kıyamete kadar gelecek bütün çağlara yeteceğini söylediği bir kitabı Allah gönderdi. Dinimiz bütün insanlığın, bütün mekânların dini. Çağların dini. Biz ise bu dini yaşadığımız yirmi sene otuz senelik küçük zaman dilimi için bile bir türlü yeterli göremiyoruz kafalarımızda. Büyük bir milletin çocuklarıyız, küçük düşünüyoruz. Büyük bir dinin, tek dinin, yegâne hak dinin mensuplarıyız, kendimizi batıl, muharref dinin bağlılarına muadil görüyoruz. Küçük düşünen bir nesil olduk. Bizim emperyalizmden, siyonizmden vesaire dış düşmanlardan önce, beynimizi işgal eden bu küçük düşünme, küçüklüğü benimseme hastalığına karşı kendimizi arındırmamız, mücadele etmemiz gerekiyor.

Kardeşler,

Yolların uzunluğundan daha önemlisi o yolu adımlayacak insanın ayağının küçük olmasıdır. Yolun uzunluğu kimseyi yıpratmıyor. Adım küçüklüğü, kafa küçüklüğü insan yıpratıyor. Şöyle bir test yapabilirsiniz: Biz gün ailece bir yola çıkın. Deyin ki: bugün yirmi kilometre yol yürümek için çıkıyoruz. Elinizde bir defter olsun. Evden yirmi kilometre niyetiyle çıkın, beş yaşında çocuğunuzdan eşinize kadar herkesin hangi kilometrede yorulduğuna bakın. Beş yaşındaki çocuğunu birinci kilometrede yorulduğunu söyleyecektir. On yaşındaki çocuğunu ikinci kilometrede. Siz dördüncü kilometrede yorulacaksınız mesela. Bu unutulsun. İki ay sonra üç kilometre yürüyeceğiz, diye yola çıkın. Aynı yola çıkın. Yüzüncü metrede dökülmelerin başladığını göreceksiniz. Aslında aynı vücudumuzla yola çıktık. Aynı kadroyla yola çıktık. Aynı yolu kullanıyoruz. Birinde on kilometre diye çıktığımı için birinci kilometreye kadar hiç yorgunluk hissedilmedi. Çünkü beyin yüze inandığı zaman vücut onda birine dayanıyor. Ama üç kilometre diye çıktığınızda bir hafta önce bir kilometre yorulmadan yürüyenin yüzüncü metrede yorulduğunu söylediğini göreceksiniz. Bir çocuğun yol yürüyüşü de böyledir, okulu da böyledir. Müslüman çocuk yetiştirmekle hafız yetiştirmek aynı şey değil. Bilim adamı yetiştirmekle üniversite mezunu çocuk yetiştirmek aynı şey değildir. Şimdi üniversite okuyan kardeşler dediğimiz daha iyi anlarlar. Çocuğunu üniversite okutanlar da daha iyi anlarlar. Bir öğrenci üniversiteye girer, birinci sınıfta yüz üzerinden doksan puanla bitirir. İkide seksen, dörde gelince barajdan sınıfı geçer ve mezun olur o kadar. Bu çocuk derece yaparak üniversiteye girdi, ne oldu çocuğa? Hiçbir şey olmadı. Yolun sonuna geldi. Sonuna geldiğinde dinlenme ihtiyacı hissediyor. Çünkü doğduğundan beri bu çocuğa kısır mesafeli hedefler sunuldu hep. Hep kısır mesafeler sunuldu. Hep buna önce iyi bir anaokulu arandı. Anaokuluna girdi, bir nefes alındı sonra güzel bir ilköğretim, sonra güzel bir lise. Hep kısa mesafelere endekslendi bu. Bunun hep böyle üç kilometrelik, beş kilometrelik yollara ayarlanmış haliyle günün birinde yüz kilometrelik bir yola girmesi mümkün değil. Bunu onun beyni kabul etmez. Bu nedenle diyoruz ki: bilim adamı yetiştirmek için üniversiteyi on basamaktan üçüncüsü görmek lazım. Üniversite okurken iki yılım kaldı, iki yıl sonra evleniyorum, iş hayatına atılıyorum diyen birisi ya bitirir ya bitiremez üniversiteyi. İki yılım kaldı, ne demek. Bilimin iki yılı kalmaz ki. Eğer bir insan üniversite okurken bunu on basamağın üçüncüsü, en fazla dördüncüsü görüyor. Önünde altı basamak daha olduğunu hissediyor. Daha benim üç yüz yıldan beri en iyi ilim adamı yetiştiren filan ülkenin enstitülerini geçecek hızı yapmam lazım diye düşünecek çapta ufku geniş düşünürse bir insanın o geniş ufuklu insan için üniversite bitirmek, bir lokmalık iştir. Sadece üniversiteyi ve diplomayı düşünen birisi için üniversite bir lokma değil, kocaman bir somundur onu ağzına atamaz. Onu dilim dilim yapması lazım.

Hızlı giderken bir araç, çevredeki ağaçları nasıl böyle yuta yuta gidiyor. Aynı ağaçları traktörle giderken üstünüze devrilir gibi hissediyorsunuz ama. Altında kalıyorsunuz o ağaçların. Hayat budur. Bakışımız çok önemli. Bizim çocuklarımız iyi bir Müslüman, iyi bir âlim, iyi bir mücahit olarak yetiştirme planımız başka şey çocuğumuzu hafız yetiştirmemiz başka şey. Hafızlık iyi Müslümanlığın on basamağından bir tanesidir sadece. İmam Hatip bitirmek o on basamaktan bir basamaktır sadece. Müftü olmak, âlim olmak bile o basamaklardan bir basamak olarak görülmelidir. Çocuğumuzu kısa bir bantın üzerine oturtuyoruz, o bant iki basamakla bitince çocuk kendisini boşlukta hissediyor. Biz çocuğumuzu hafız yaptık gene adam olmadı, diyoruz. Ya adamlık eğitimi vermedin ki! Hafızlık eğitimi verdi çocuğa. Bu bizim mantığımızda da var. Camilerimizde vaaz eden bize nasihat eden hocalarımızda da bu mantık var. Mesela Cuma günü bir saat insanlara hutbe okuyan ve insanlara vaaz eden bir hoca efendinin o bir saatte biranın kötü bir şey olduğunu anlattığını düşününüz. İnsanları ikna ettiyse bira insanların ağzından kaçmıştır, doğru. Kurtuldu. Öbür gün filan alkol türünün de kötü olduğunu söylemesi lazım. Her hafta bir alkol çeşidini açıklamalıdır ki bir yıl alkole ayırması lazım onun. Hâlbuki Kur'an böyle yapmıyor.

Kur'an, insanlara mantık vererek insanları eğitiyor. Neden ben sigara için de bir hafta ayırayım. Kur'an öyle bir ayrım yapmıyor ki. Kur'an, sigara kötüdür, tütün kötüdür. Şöylesi kötüdür diye liste saymıyor. Kur'an ansiklopedi değil ki. Kur'an ne diyor? Pis şeyleri peygamber size yasakladı, diyor. ya sigara temizdir, çok hoş bir şeydir diyeceksin. Ya da pis listesine koyduğun için otomatik balkondan atacaksın onu.

Bir hoca efendinin mantığı küçük şeylere kilitlenmişse, onun saatlerce bir tek kalem üzerinde ömür harcaması lazım. Bir babanın ideali küçük şeylere kilitlenmişse, mesela önünde ses çıkarmayan edepli bir çocuk düşünüyorsa bu edepli çocuğu yetiştirir. Ama bu sefer evlenince eşinin önünde de mum olmuş bir çocuk yetiştirmiş olur. Hâlbuki onun yerine insanlık diye bir ölçü kullansaydı onun içinde edep de vardı şahsiyet de vardı. Gerektiğinde masaya yumruğunu vurabilir gerektiğinde arslanlaşabilir bir adam olmak, insanlığın bölümlerinden bir bölüm. Sen sürekli edepli, terbiyeli dedin, mum yetiştirdin bu sefer. Koyun yetiştirdin. Hiç koç yetiştirmediği için de elindeki koyunlar da ölecek bir gün. Koç olmadan nereden damızlık yapıp da nereden yeni koyun üreteceksin? Evet, koyunluk hoş bir şey olabilir ama beş on tane de koç lazım onların üstüne.

Bu nedenle kardeşler,

Ahlakın bir maddesini alıp o bir madde üzerinden insan yetiştirilmez. Çok güzel konuşan insan yetiştirmek yanlış bir şey. Güzel konuşmak güzel hayatın bir parçası bir bandı bir kalemi sadece. Güzel Kur'an okumak İslam'dan ibaret değil ki. Çok güzel Kur'an okumak namaz kılmanın yerine geçiyor mu? Çok güzel namaz kılmak ramazanda oruç yerine geçiyor mu? Bu Müslüman üç yüz altmış beş gündür teheccüd namazına bile kalkıyor. Ramazan helal olsun buna, ramazana gerek yok diyebilir misiniz? Ramazan başka, oruç başka, kurban başka, hac başka. Organlarımız da böyle. Bu adam dürbün gibi gözü var kulağa gerek yok, diyebilir misin? Kulağın yeri başka, gözün yeri başka. Elin yeri başka, ayağın yeri başka. Hayat da böyle. Hayat da böyle. Bir insanın lokantacı olması, çok iyi yemek pişirmesi, terziye ihtiyacı olmadığını mı gösteriyor. Hayat hem lokantacının hem terzinin bulunması gereken bir yerdir. Bir insan çok iyi yemek pişiriyorsa bir şey beceriyor demektir. O, nalburdan müstağni değil. O, çiftçiden müstağni değil. O çobandan müstağni değil. Hep birbirimize muhtacız. Hayat bir bütün. Hayatı da bir bütün dini de bir bütün görmedikçe bir parçasını yakaladığımız sürece biz, iyi Müslüman olamadığımız gibi iyi bir insan olarak kaliteli bir hayat da yaşama imkanı bulamayacağız. Bir babanın çocuğuna yapacağı en büyük ihanetlerden birisi onu askerlik yaptıktan sonra iyi bir işe sokmayı hedeflemesidir. Çok kötü. Çocuk elhamdülillah okulu bitirdi, şimdi askerlik kararı da geldi. Ben işini de görüşüyorum zaten, diploma, askerlik, iş. El-Fatiha ruhu için, bitti. İş bitti hayat bitti. Bu ne olacak, bu ne diploma, askerlik, iş. Bir de evlilik vardı eskiden, şimdi ona gerek kalmadı. Çocuklar evlendim diye seni çağırıyor

düğününe zaten. Babalar onu düşünmediği için ona gerek kalmadı. Ama onu da dayalım, evlilik. Bu dört şey; diploma, askerlik, iş, evlilik. Bu dört şeye kilitlenmiş hayat ne demek? İyi bir Müslüman için söylüyorum. On sene sonra o insanı uzaydan kuş bakışı izlediğinizde işinden evine, evinden bazen camiye. Tekrar; işinden evine, evinden camisine, camisinden işine, bayramda akrabalara. Başka? Yok! Bunu meclisimizi tenzih ederek başka formülle söyleyeceğim: meraya, ahıra, sahanlığa, meraya, ahıra, sahanlığa. İşe, camiye, eve. İşe, camiye, eve. Çok fark yok aralarında. Dünyanın altı üstüne gelmiş. Heh haber de dinler tabii. Ara sıra da haber de izler. O haber izlemek de meraya gitme türlerinden biri zaten. İnsan bu değil arkadaşlar. Bu yetiştirdiğin insan, gece yarısı musluğu bozuluyor, sabaha kadar o musluğu bir penseyle çevirme yeteneğinden mahrum. İşi terzilikse ne anlar musluk çevirmekten. Sabun mudur bu deterjan mıdır onu anlayacak kapasitesi yok. Hayattan kopuk. Hayattan kopuk.

Kardeşler,

Bu insanlık değil. Bu insanlık değilse Müslümanlık da zaten değil. İnsan, diplomaya kilitlenmiş hayattan utanmalıdır. İşe kilitlenmiş bir hayattan utanmalıdır. Yani bu, Allah beni köle olarak yarattı. E bir köleler fabrika sahibi olmaz ya. Bizim patronumuz ne iş verirse onu yapacağız. Robot da öyle bir iş için üretilmiş oldu zaten. Becerip becerip üstüne yağmur damlayan bir evden sağlam bir eve bile taşınamıyor. Neden? Anadan babadan bu kaldı. Ula anadan babadan. Cennetten getirmedi ya Âdem aleyhisselam sana bu daireyi. Taşınsana başka yere. Yok ki. Kilitlenmiş, işten eve evden işe. İşten eve ara sıra camiye. Dört basamak üzerinde hayatı gidip geliyor. Kısır döngülü hayat, düşük hayattır. Düşünemeyen insanların hayatı esir hayatıdır. Allah bu tipleri sömürülmek için yaratmıştır. Bunların siyonizme, kapitalizme, Amerika'ya lanet etmek hakları yoktur. Çünkü Amerika'nın en kutsal yiyeceği sensin. Siyonizmin hayran olduğu Müslüman sensin. Kısır düşünüyorsun. Senin önüne bir A4 kağıdını diploma diye koydu, sen ona taptın! A5 üzerinden koysa ona da razı olacaktın. Kağıt olsun, üzerinden diploma yazsın yeter.

Bu put ne hale geldi biliyor musunuz? Şimdi, genç kızları görüyorum. Anneleri babaları okullara göndermiyorlar. İşte tesettür nedeni ile. Allah razı olsun, güzel bir hassasiyet. Aynı kız bakıyorum, elinde çantası, okul diye bir yere gidiyor. Diyorum ki bu okul size diploma verecek mi? Yok. Özel bir yer zaten diyor. Ne öğreniyorsunuz diyorum, daha yeni başladım iki sene oldu diyor. İki senede ne öğrendiğini anlayamamış. Ne zaman bitecek? Bir senesi kaldı diyor. Niye gidiyorsun? İşte kendimi yetiştiriyorum. Ya ne yetişeceksin sen burada kızım. Sen ne olacaksın? Elma mı olacaksın, armut mu olacaksın. Hayır hayır! O şimdi babasından dolayı devletin okuluna gidemiyor. Devlet, başörtüsünden dolayı devletin okuluna gidemiyor. Böyle bir engel içinde dönüyor ya. Ama diploma putu lat ve uzza da kafada var. Çünkü diploma olmazsa çocuk doğuramaz zavallı. Diplomasız çocuk da yok. Diplomasız eş de olamaz. Diploma diye bir put kafasına konmuş, yirmi çocuk doğursa bir kadın. Yirmi çocuk doğursa, her biri bakan makan vesaire olsa, biz cahil cühela. Biz zamanında yetişemedik diyor. Ya insan yetiştiren makine yetiştirmişsin sen, zamanında yetişecektin de ne olacaktı? Sen doktor olsaydın, mühendis olsaydın, doğurdun çocukların yedi tane kulağı mı olacaktı? Dev mi doğuracaktın sen? Anneliğin mi değişecekti? Hayır hayır! Döngü kısır döngü.

Rezil bir mantık üzerine hayat kurulmuş. Üç günlük düşünülüyor, bir haftalık düşünülüyor. Bu düşünce kıtlığından dolayı, aileler büyük düşünemiyorlar. Hep iki yıllık, üç yıllık planlar yapılıyor. Bir insan kardeşler, on yaşına geldiği günden beri sigortalı olmayı ve emekliliğini hesap ediyor. Ya kardeşim, sen bir defa on sekiz yaşından önce işe girmeyeceksin. Daha sekiz senen var. Ya bu yirmi beş sene sonra emekli olacaksın, ondan sonra on yaşından itibaren emekli olacağı günü düşünen insanlar, iple çektikleri, hatta zincirle çektikleri o emekliliğe gelince devlet hastanelerinin önünde taburelerde yer ayırıyorlar bu sefer. Neden? Emekli olmak demek sağlık karnesi ile hastaneye gitmek demek oluyor. Çünkü emekli demek, hayatın bitmesi demek aslında. Bunda bir sakınca yok ki. Şimdi, doktorlar da illallah ettiler. Geliyor, yaşlı insan, amca sen sağlam görünüyorsun, ama emekliyim diyor. nasıl sağlam

olur ki emekli? Emekli niye sağlam olsun. Neden? Çünkü onun hayatı. Dedesi gibi yüz yirmi sene tarlada çalışmaya endeksli değil. Onun hayatı emekliliğe endeksli. Oldubitti kardeşim niye hala ölmedi, diyor. Sen emekliliği zincirin sonu olarak görürsen, gelinin de senin ölümün olarak algılar onu. Emekli oldu, hala ölüp gitmedi, başımızda bela, diye düşünür. Sen de zaten hastaneye gidersin, gene bir bakın tahlil yapın, üç sene oldu ben emekli olalı diyor. Neredeyse emekliler tabutunu da yaptıracaklar. Suphanallah, kardeşim. Bu Müslüman hayatı değil. Seksen dört yaşında İstanbul'u fethetmeye gelen Halid bin Zeyd'in mantığı buna uygun değil. Yetmiş beş yaşında öküzün peşinde tarla süren dedelerimizin mantığı da buna uygun değil. Oğlu emekli olmuş, mezarlıktan yer ayırtıyor, babası doksan yaşında köyde yeni ev yaptırıyor. Daha rüzgarlı bir yere çıkacak. Babasının bir daha evlenmeye niyeti var, oğlu boşanmaya niyetli. Hayat böyle değil. Şimdi bu söylediğim şeyler, komik geliyor. Espri zannediyoruz, içinde döndüğümüz döngüyü konuşuyorum. İşte cihadsız, işte Kur'an gibi ahirete endekslenmemiş bir hayatın akıbeti budur. Biz bunu planladık. İlkokuldan beri hep beş yıllık kalkınma planı yaptırıldı bize. Hayır! Dünya sadece bir basamak, biz buraya basıp buradan Rabbimiz'in huzuruna gidecektik. Bütünü dünyanın kaç para eder ki?

Ne emekliliği kardeşim. Elim ayağım tuttukça çalışırım. Tarla sürerim, yürürüm. Düşünemeyen bir insanın elbette emeklilikten sonra en yakın hastaneden ev alması lazım. Şimdi ihtiyarlarla karşılaşıyorum, bu yaşta herkes köyüne gider ne işiniz var İstanbul'da diyorum. Hastane uzak bizim köye, diyor. Bir hastalığın var mı, diyorum. Yok, elhamdülillah sağlamım. Ya ben bildiğim insanlar, köylerine ev yaptırıyor, emekli olunca köye giderim, diye. Sen köyden İstanbul'a geldin emekli olunca. Hastane yok bizim köyde, diyor. E İstanbul'da nereden ev alacaksın? Okmeydanı'na yakın olsun, hastaneye yakın olsun. Kafa hastalanmaya niyetlenmiş. Bu hasta olmasa da zehir içip hastalanacak zaten. O muhakkak bir rapor alması lazım. Şimdi doktora gider, doktor amca yani seni durumun kritik dese, Allah razı olsun evladım, keşfettin. Doktor dese ki amca senin maşallahın var ya turp gibisin. Bu acemi doktor, bir şey anlamadı. Doktorun hastalık üretmesi lazım. Hele amca senden bir parça alalım, durumunu iyi görmüyorum dedi ya. Tamam. Ondan sonra gelini de onunla ilgilenecek, çocukları babamız hasta diye fazla ilgilenecek. Psikopatlık bu ya! Hastalık üzerine kurulu psikopatlık. Bu yüzden de doktorlar kendilerini ilah zannettiler. Doğduğundan önce çocuk hastane gözlüyor. Zaten anne karnında aşı yapmaya başlıyorlar çocuklara. Yani abone yapmak için kendilerini anne karnında daha. Şimdi çocuk doğuyor, sarılıktan renkler başlıyor. Sarılık ihtimalinden. Ya doktor bey, siz bu çocuğun annesini niye kestiniz? Sağlam doğum yapsın diye. Niye şimdi sarı oldu diyorsun bu çocuğa. Hiç de sarı marı değil, kapkara çocuk işte. Sarılık var kanında. O günden abone hastaneye. Zaten imdi bir yere gidiyorsun, kayıt numaranız kaç bizde diyor. E ilk defa gelmez ya. Senede yirmi defa geleceğine gör. Tatile gider gibi hastaneye gidiliyor. Baş ağrısına tahammül yok. Hele dişin ağrıdıysa, intihar edebilirsin zaten. Diş ağrısına tahammül mümkün değil. Kazara bir tırnaktan hafifi kan man çıktı. Bitti, ambulans. Bu mantıksızlık, bu mantıksızlık nereye oturtulabilir? Parmağı yarıdan koptuktan sonra eli kılıç tutarken parmak böyle sallandığı için seninle mi uğraşacağım deyip, ayağının altına koyup parmağını koparıp, oraya da toprak tıkayıp cihadına devam eden sahabe mantığı değil u arkadaşlar. Bu o değil.

Uhud'da onlarca yaralıyı tedavi ede kadınların mantığı bu mantık değildi. Nenemin mantığı da bu değil. Nenemin mantığı da bu değil.

Kardeşim,

İki yüz gram peynir, yüz gram zeytin. Böyle ıvır zıvır bir parmakla kaldırılacak bir poşetle bir şey alıyor şeyden, ay onu getirir misiniz, çok yorgunuz bu sabah diyor, evine getirttiriyor servisi. İki yüz elli kiloluk mermiyi kaldıran insanların çocuklarıyla bir alakan var mı senin Allah aşkına ya! Peynir poşetini işçiye getirttiriyorsun sen. Ay ama ikinci katta oturuyor tabi. Otuz iki basamak çıkacak, kolay da değil. Şu Çanakkale2ye mermi taşıyan kadınlar nereye gömüldü Allah aşkına ya?! Nesilleri mi kurudu bunların?

Bunu ben dünya hayatından örneklendiriyorum. Ama din hayatından da örneklendirebilirim. Niye sabah namazı bize ağır geliyor? Niye namazların sünnetlerini kılamıyoruz? Teheccüd kılmadığın için. Zaten sen parmakla sayıyorsun namazları. Şaşırmamak için. Kazara teravihi iki rekât fazla kılsa imam camiyi kafasına yıkarlar. İki rekât kaça mal olur biliyor musun sen? İki rekât. En az üç dakika sürer. Hayatımızı kendi kendimize zehir ettik. Biz Allah'tan koptuğumuz için Allah nimetleri başımıza zehir olarak yağdırdı. "فإن له معيشة ضنكا" "Allah'ın zikrinden kopanın cezası budur." Biz hayatı kısa gördük. On dakikalık film gibi oynamaya çalıştık. Hep arasında böyle dinlenme istedik. Bunu dinimize de yansıtıyoruz, namaz başımıza dert oldu. Çocuklarımızı yetiştirirken harap ettik çocukların hayatını. Onlara İmam-ı Azam'ı bir türlü örnek gösteremedik. Hep diploma hep diploma. Kur'an'ı da neredeyse otuz cüze bölüp otuz okulda okutacağız çocuklara. Yani bir cüz bir sınıf, bir cüz bir sınıf. Her sınıftan sonra üç ay tatil. Bir bisiklet, öbüründe motosiklet. Suphanallah. İşte Allah cehenneme bırakmadan azap ederken böyle azap ediyor. Yediğin peyniri de başın bela ediyor senin. Yaz tatilini de sana zehir ediyor. İnsanlar tatile gidiyorlar, şimdi güya dinlenmeye gidiyor. Senin evinden su mu çıktı nereye gidiyorsun? Yok, ya evde mobilyanın içinde boğulduk, şöyle bir ovalara gidelim diyor. Hay Allah razı olsun, bu kamyonet kadar eşyaya ne doldurdunuz? Evdeki eşyalar. Deterjandan toplu iğneye kadar ne varsa hepsi bavullara konuyor. Dinlenmeye gidiyorlar, o bavulları açmak ki gün sürüyor zaten. Deterjan çeşitleri, ondan sonra kadınların özel dantel, kanaviçeler, neleri varsa onlar da bavullarda. Dinlenmeye gidiyorlar. O eşyaları iki günde açıyorlar. Çocuklara bir bağırıyor. Bir kıyamet, buraya niye oturdun. Güya çocuk dinlenmeye geldi ya. Gene ayaküstü duracak. Böyle kıpırdamak yasak. O hani bu bayramlarda resmi törenlerde filan bir daire çiziyorlar, büyük adamlar filan orada duruyorlar. Herkesin bir dairesi var, o dairenin içinde duruyor. Selamlar filan ona göre veriliyor ya. Pikniğe gidiyorlar güya, çocuk şurada duracak. Pikniğe gidiyor çocuk, kıyafet töreni on dakika sürüyor. Şunu giyeceksin, bunu giyeceksin. Çocuğu pikniğe salmışsın, aa bu çiçekle geziyor, üstüne kiraz damladı. Nasıl çıkar biliyor musun? Yirmi dakika seminer çocuğa. Ama piknikte. Evde olsa düşün seminerin boyutunu sen. Orada askeri seminer zaten, evde olsaydı. İşte Allah azap etmeyi murad ettikten sonra pikniği de başına bela eder senin. Geniş daireye dinlenmek için girersin, derdin artar. Köyüne temiz hava almak için gidersin, bela eder sana köyü. Neden? Allah'tan kopup, dünyaya tapmanın dertleri akıbetleri bunlar. Rabbimiz önünüze cenneti koyun, üç günlük dünyaya aldanmayın, dedi bize. Biz cenneti ötelere attık, üç günlü dünyayı cennet yapmak istiyoruz. Bu dünya cennet olsaydı Süleyman aleyhisselam olurdu. Kırk sene imparator olarak yaşan insanlar bile cennet yapamadılar bu dünyayı. Sen nasıl yapacaksın. Ben nasıl yapacağım.

Kardeşler,

Bizim bir sorunumuz var, bu sorunumuzun adı ali himmet olamamaktır. Küçük düşünmektir. Şimdi sizi bir mahkemeye davet edeceğim. Bu mahkemenin sonucunu beraber değerlendirin. Ben bir mahkemeye şahit oldum. Bakınız. Birisi birisinin arabasına çarpmış. Arkadan çarpan suçlu değil mi? Önden arabası çarpılan, masum. Öbürü haklı görünüyor. Neden biliyor musunuz? Diyor ki: bu arabasını yanlış yere park etti, diyor. Ben vurdum haklıyım, diyor. Bu mahkeme normal mahkemede bitiyor. Temyiz ediliyor, öbür mahkemeye gidiyor, sonunda Yargıtay'da ben işe karıştım. Bana geldi mahkeme. Olay bizim evde oldu çünkü. Tamam mı? Benim çocuklar arabalarını birbirine çarpmışlar. Anneleri müdahale etmiş, mahkeme sonucu temyize gelmiş, abileri müdahale etmiş, derken Yargıtay'ı akşam beklediler. Akşama kadar benim eve gitmem beklendi. Neyse inceledik dosyayı. Ya oğlum bu burada olsa. Burası benim oyun alanım diyor. Girmeseydi buraya, diyor. Bu arabalar küçük şu gözlüğün bir parçası kadar, bir liralık arabalardan bahsediyorum. Ama çocuklar birbirinin yüzünü gözünü yara etmişler bu yüzden. Polis müdahale etmiş filan.

Arkadaşlar,

Burada gülme hakkımız yok. Çünkü o çocuğa göre o araba dünyanın en iyi arabası. Ciddi ciddi beş yaşında çocuk savunuyor kendisini. Burası benim oyun alanım, buraya girmeyecekti o diyor. Bana

göre ve bize göre ulan bir oyuncak araba için zaten ben teklif ettim, birer takım daha alayım size dedim. Önce bunu halledelim, diyorlar. Bu yanlış yere park etti burada diyor. Öbürü niye arkadan vurdu bana diyor. Bize göre oyun, ona göre oyun mu bu? Hayır! Tazminatını istiyor. Ne istiyorsun, dedim. Onun arabalarını al, bana ver diyor. Güldüğümüze kızıyorlar ama bizim. Niye basite alıyorsunuz bu işi diyor. Adalet gecikir mi? Bir sürü. Bizim de manzaramızı melekler böyle seyrediyor arkadaşlar işte. Yazı be. On senedir abinle bu tarla için kavga ediyorsun. Allah'ın gözünden sivrisineğin kanadı kadar bütününün değeri yok bu dünyanın. Hadisi şerif ne diyor? "Eğer Allah bu dünyanın bütününe bir sivrisinek kanadı kadar değer verseydi, sivrisineğin kanadı kaç para eder. Mikroplu bir hayvan. O kanat kadar bütün dünyanın değeri olsaydı, değerli diye kâfire bir bardak su vermezdi oradan diyor. Kafire bile bol bol verildiğine göre hiç değeri yok. Allah'ın böyle baktığı bir dünyanın on metrelik tarlası yüzünden abinle yirmi sene kavgalı olacaksın, sonra da Allah'tan ben cenneti istiyorum, diyeceksin. Bu mantık ters. Ali himmetliğe ters bu. Çocuğa gülüyorsun, ulan. Bu oyuncak araba için kavga edilir mi ya, diyorsun. Allah da sana gülüyor. Tarlanın kenarında da babanın mezarı var üstelik. O da oraya bir işaret, trafik levhası gibi duruyor. Köylerde mezarlar tarlaların kenarında oluyor ya. O da bir trafik levhası gibi duruyor. Yanı başı senindir ha dikkat et diyor. O mezarın altındaki beş metre için abinle kavga ediyorsun. Köylü birbirine giriyor. Ama cenneti istiyorsun ha. Yanlış! Melekler kıs kıs gülüyorlar bizim üzerimizde. Bizim çocuklarımıza güldüğümüz gibi. Bizim çocuklarımıza nasıl kıs kıs gülüyoruz, lan etme oğlum, git orada oynasana. Ben bir defa burada başladım oyunuma diyor. Burada başladım. Zilyet. Zilyetliği var, burada başlamış, orası onun. E git öbür tarafa. Orada iyi oynanmıyor, orada halı var arabam yürümüyor, diyor. İşte biz çocuklarımıza gülüyoruz, melekler bize gülüyor. Yazıklar olsun sana diyor. sen Halid bin Velid'in peşinden gittiğini söylüyorsun, şu hale bak. Allah'tan melekleri duymuyoruz ne dediklerini de rahat hissediyoruz kendimizi.

Kardeşler,

Ali himmetlik sıkıntımız var. Küçük düşünüyoruz. Dünyayı da küçük düşünüyoruz. Birisi çıkıp bize dese ki sana fabrika yapayım. Zengin ol. Güleriz ona. Kardeşim, fabrikada bir işçi olayım yeter. O işçiliğe kilitlenmiş. Hayatı berbat ettik. On üç on dört yaşında kızlar niye lise okuyorsun sorulduğunda iş sahibi olmam lazım, diyor. Ne olacak sen iş sahibi olunca? Eşim ileride boşarsa ortada kalmam, diyor. Evli misin? Yok. Nişanlı mısın? Yok. Eş adayın var mı? Yok. Ayıp şeyler bunlar. Eş adayın yok, daha çeyiz biriktirmemişsin boşanma günlerinin hesabını yapıyor. Bununa evleneceksin de mutlu olacaksın. Çoluk çocuğun olacak da o çocuktan Sultan Fatih yetişecek, hayırlı sabahlar. Hayırlı sabahlar sana. Evlenmeden boşanma taslağını çizmiş bu. Böyle bir şey olur mu ya? Eskiden insanlar Allah bir yastıkta kocatsın, denirdi şimdi her halde nikah duası yaparken hayırlı boşanmalar diye dua etmek gerekecek. Allah boşanmanın da hayırlısını nasip etsin. Ne yapalım? Muhakkak boşanacak çünkü. Muhakkak boşanacak. Gülünç hale geldik kardeşler. Çok seviyesiz düşünüyoruz. Dünyayı da böyle seviyesiz düşünüyoruz. Allah'ın dinini de böyle seviyesiz düşünüyoruz. Bu seviyesiz düşüncemiz yüzünden Filistin'li Hamas'taki kardeşimiz cihad ederken mantıksızlık buluyoruz onun yaptığını. Ulan saf herifiler ya, kendilerini tehlikeye atıyorlar, uğraşılır mı o teknolojiyle diyoruz. Oradaki şerefli mü'min de elhamdülillah şehadet kapıma kadar geldi hamd olsun, diyor. Burnumun dibine şehitlik geldi, diyor. Bir atlıyayım şu şehitliğe. Biz, adam. Tabi birinin hedefi cennet olunca adam huu düğün, bayram gibi algılıyor onu. Buradakinin hedefi cenneti buraya getirmek olunca onunkini enayilik görüyor. Kim haklı onu Allah biliyor ama. Kimin yaptığı doğru, onu Allah biliyor.

Çocuklarımızı hep işçi kafasıyla, birisinin elemanı olmak kafasıyla düşünüyoruz. Çok ileri insanlar, dükkân açacağım çocuğuma diyor. O biraz daha hürriyet düşkünü. O da vergi memurunun işçisi aslında. O da işçi, vergi memuruna çalışıyor. Hayır hayır! Niye inşallah biz bir aile şirketi kurup bu aile şirketimizde bütün personelimiz vesaire akrabamızdan olacak, ondan sonra inşallah zekatımızda da Filistin cihadını ayakta tutacağız diye niye plan yapmıyorsun? Velev ki o gün tarlada çalış sen. Hedefin

büyük olsun. Fabrika kuracağım de, market kurarsın belki. Çünkü on kilometre hesap yapsan, üç kilometrede yorulacaksın sen. Yüz kilometre hesap yaparsan otuz kilometrede yorulacaksın. Niye şehirli tarlada numarayla bir şeyler kazıyor mazıyor yaparken üç kazma sallarken uf puf yapıyor. Yanı başındaki köylü, bütün tarlayı kazıyor, bir de onu çaya çağırıyor akşam. E bugün çok yorgunduk hacı abi, bugün gelmeyelim. Çok yorgun dediği mezar yeri kadar bir yer kazmış orada. Öbür adam yirmi dönüm yeri sulamış, kazmış. Çünkü bu İstanbul'dan eğlenmek için gidiyor o tarlaya. Kazmasa da olur zaten. Zaten ben alırım mısırımı parayla, diyor. Öbürü kazmazsam aç kalırım bu sene, diyor. O yorulsa da hissetmez onu zaten. Bu zevk için, spor için kazdığından her kazması bir ton bunun. Vurduğu bir ton yük vuruyor. Öbürü yirmi gram bile değil o kazma yeter ki tarlayı bitirsin düşünüyor. Sen çocuğu bana getiriyorsun, çocuk daha besmele çekmemiş tamam oğlum sen şimdi bitir tatile beraber köye gideceğiz, diyorsun. Çocuk camiye gelmiş Kur'an öğrenecek benden, tatile kaç gün kaldı onu sayıyor. Askerlik gibi gün sayıyor. Şafak sayıyor. Ben çocuğa ne öğreteyim ki? Zaten akşam evde televizyonda hangi film var onu hesap ediyor bir de şafağını hesap ediyor. Azap üstüne azap hocaya bu. Hayır! Nasıl bu günün ekmeğini, peynirini kazanmak sadece bu güne mahsus, esas bütün geleceğimizi düşünmemiz gerekiyor dünya hayatında. Aynı şekilde hafızlık, namaz kılmak, oruç tutmak, filan ibadeti yapmak, cihad etmek; bunlar dinin bir bölümü sadece. Bir bölümünü yaşıyoruz bu dinin o zaman. Çocuklarımızı küçük hedefli, bisiklet kafalı yetiştirmemek lazım. Bisiklet afalı ne demek? Bir zincir döndüğü kadar hareket ediyorsun. Hayır! Dünya ekseninde çocuk yetiştirmemiz gerekiyor bizim. Büyük şeyleri düşündürtelim çocuklarımıza. Yani bir annenin bir babanın çocuğuna üç günlük planlar yapması, beş yıllık planlar yapması çocuk üzerinde haktır. Allah'tan korkalım ya! Çocuklarımızı bir iğneden korkar oyuncak haline getirdik. İğne vurulmaktan korkuyor çocuklar. Neden? Hep ayy, uyy, düştü, düştü, tut! Çocuk on santimlik minderden düşüyor, ambulans çağıracaksın. Ne yapıyorsun ya?! Bu küçük kafalılığımız, kısır düşünüyor oluşumuz hep komşu mantıklı düşünmemiz sonunda çekilmez bir hayatın yükünü taşımamıza neden oluyor. Hayır kardeşim! Ne din ne de dünya hayatı kaldıramayacağımız kadar ağır değildir. Biz kapasitemizi küçülttüğümüz için kaldıramıyoruz bu hayatı. Biz küçük düşündüğümüz için hayat bize ağır geliyor.

Planımız çok kısa bizim. Bu yüzden kardeşler,

Hem kendimiz hakkında hem çocuklarımız hakkında Allah'tan korkalım. Kıyamet günü bu çocuklar, bana niye caminin imamını iyi Müslüman diye hedef gösterdin, örnek gösterdin diye sorarlar arkadaşlar. Allah, Kur'an'ında peygamberini örnek gösteriyor. Peygamber sizin için örnektir, diyor. Ashabı kiramı, Peygamberimiz örnek gösteriyor aleyhisselatu vesselam. Biz cami imamlarını, konuşma yapan, kameranın önüne geçen hocayı örnek göstermeyiz. Çocuğumuza eziyet etmiş oluruz. Yirmi üç yılda insanlığa en büyük hidayeti getiren, hicret eden yüzlerce, binlerce düşmanıyla uğraşan, gerektiğinde aç kalan Resûlullah örnektir aleyhisselatu vesselam. Ağırlığından fazla mücevher sahibi olduğu halde yırtık cübbeyle dolaşan Ömer bin Hattab örnektir radıyallahu anh.

Biz, dünyanın en zengin, en büyük servetin sahibi birisi olmak için hedefleriz. Çünkü bu dünya paralıların konuştuğu bir dünyadır. Ben servet sahibi olur o servete Allah'ın dinini konuşturacağım, diyecek Müslüman olmamız lazım. Namazların sünnetleri yetmez, teheccüde de kalkmam lazım diyecek bir kafa yapısı olması lazım. Aynı şekilde hafızlıkla ilim yoluna gireceğiz inşallah. Hele bir hafız olalım ondan sonra talebe olmaya başlayacağız diyecek mantığa sahip olmamız lazım. Biz, Kur'an ezbercisi değil yürüyen Kur'an istiyor olmamız lazım. İşte Kur'an bu delikanlı. Kur'an demek bu delikanlı demek. Örneği, Kur'an'ın örneği diyecek nesil yetiştiriyor olmamız lazım. Küçük düşünüyoruz. Bu küçük düşünmek bizi de batırdı. Babalarımızı batırdı. Hep bir iş bulma, aman bir iş, işsiz kalmasın düşüncesi. Yazıklar olsun! Yazıklar olsun! Aç mı bıraktı Allah? Kimi acından öldürdü ki? İş derdi mi var? İyi bir iş. Ne demek iyi bir iş? İşçilik üzerinde hesap yapılır mı? Başkasının emri altında kalmak bir zevk olabilir mi? İş buldu başkasının kölesi oldu diye mutlu olur mu bir insan. Bu ne kadar düşük bir şey.

Kardeşler,

Bu küçük düşünüşümüz neslimize yansıyor, çevremize yansıyor. Hacca gitmeyi haccı korumaktan önemli hale getirmiş olduk böylece. Hacca gidiyor, Anasından doğduğu günkü gibi tertemiz oluyor bir Müslüman. Asıl imtihanın ondan sonra başladığını, eyvah bir yaşındaydın çocukken bir sürü pot kırdı Allah çocuktun diye affetti onları. Şimdi elli yaşında hacı oldun. Gene seni Allah bir yaşındaki gibi tertemiz kabul ediyor. Şimdi ne hakla günah işleyeceksin, bunu düşünemiyoruz. Neden? Hedef hacca gitmek çünkü. Hedef kısır. Hedef sadece tavaf edip orada dönmekten ibaret görürsen döndükten sonra ne yapacağını düşünmezsin. Bu kısır düşünce yüzünden büyük çocuk yetiştiremiyoruz. Üniversite put oldu. Şimdi lise put oldu. O kadar bir put ki Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Mekke'yi fethedince Lat'ı Uzza'yı Menat'ı Ebu Cehil'in putlarını yerle bir etti. Hem de o putları hizmetçisi olarak kullanılan Bilal'i Habeşi'ye yaptırttı bunu. Ama aynı Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem aynı Kur'an hala küçücük zannettiğimiz putları yüreğimizden atamadı arkadaşlar. Kızımızı istemeye gelen birisinin üniversite mezunu olması hoşumuza gidiyor. Ama bu sabah namazını nerede kıldın yavrum, diye sormaya cesaret edemiyoruz. O da senin kızın nerde kıldı diyecek zaten gene iş bitti. Küçük düşünüyoruz küçük! Allah, yerle gök arası kadar genişliği olan her bir insana verildiğinde yerle gök arası kadar genişliği olan cenneti hedef gösterdi bize.

"Ey mü'minler! Allah'ın cennetlerine koşun! Mağfiretine koşun." dedi. Biz emekliliğe koştuk. Hastane manyağı olduk. Doktor müptelası olduk. Mantıksızlık esir etti bizi. Çocuğunu diş doktoru yetiştiriyor, ya kalabalık aileyiz doktorumuz yetişsin elimizden. Ulan senin sadece dişin mi var. Hadi bunu diş doktoru yetiştirdin, gözün ağrırsa ne yapacaksın? Gözünü de mi çıkaracak diş çıkarır gibi. Ne kadar kısır düşünüyoruz ya! Onun oğlu doktor olursa sağlık sorunu bitecek zaten. bu kısır düşüncemizi Allah ıslah eylesin.

Her halde bizim siyonizmden önce kurtulmamız gereken bela bu beladır. Dev düşünsek, şu felçli haliyle siyonizmi kahreden şeyh Ahmed Yasin gibi düşünsek Siyonizm kendiliğinden kaçıp gidecek zaten. Biz fabrikalarda işçi olmak üzerine beş yıl okul bitirme mantığı üzerine kurulu bir hayat düzenlediğimiz için zaten o bizi kuşatıyor. Evden işe işten okula okuldan camiye dört tane döngünün etrafında döndüğümüz için hemen kuşatıyor bizi zaten. ufku geniş olmayan insanlar siyonizmin hoşuna gidiyor. Bu yüzden hayat çekilmez bir yük haline geldi. Bu yüzden Müslümanlığı ağır zannediyoruz.

Kardeşler,

Çocuğumuzun hafız olmasından sabah namazına kalkmasından daha önemlisi cihad heyecanı. Cennet heyecanıyla yaşamasıdır. Cennete doğru koşsun, üç gün sabah namazı kılmasın zararı yok. Şehitlik sabah namazını paklar Allah'ın izniyle. Ama sabah namazını kılıyor namazdan sonra da ya Rabb'i erken emeklilikten bana da nasip et diye dua ediyor. Cennet emeklilik adamın. Emekli olunca zaten Firdevs'e girmiş oluyor. Böyle bir mantıkla Müslümanlık nasıl olur ya! Otuz yıl, kırk yıl meydanlarda cihad eden ashabın büyükleri bile ölürken dinimize hizmet edemedik diye kahrolup gittiler. Otuz saat dinin için hizmet etmemişsin emekliliğin oldu diye cennete gireceğini zannediyorsun. Allah sonumuzu hayreylesin.

Kardeşler, bu sorunun adı ali himmet seviyesini yakalayamamaktır. Basit düşünmektir. Küçük hedefli olmaktır. Köy kafalı olmaktır. Gece kondu kafalı olmaktır. Bunu aşan Allah'ın yardımını görür. Bakınız burada bir örnek vermek istiyorum. Çocuğumuz bizden harçlık istiyor. Ne yapacaksın yavrum, diyorsun. Baba işte İstanbul'a gidip orada bir arsa alacağım o arsanın üzerinde şöyle şöyle yatırım yapacağım. Bir bakıyorsunuz, bu çocuk. Ne arsası la? Top oynarken bile becerip top oynayamıyor. Git! Sen kim para almak kim? Harçlığını veriyorsunuz. Öbür çocuğunuz istediğinde istediği kadar veriyorsunuz. Geçmişine bakıyorsunuz ki bu dediğini yapar. Hakikaten İstanbul'da bir plaza kurar. Allah da dualarımıza böyle bakıyor arkadaşlar. Ya Rabb'i şöyle mücahit evlat nasip et filan. Bakıyor ki sen

mücahidi sen evden kovarsın bir defa polisi kapımıza getirdin diye. Sana niye mücahit evlat versin ki? İstediğimizle mantığımızın aynı olması lazım. Allah, bu izzetli hayatı hepimize nasip etsin.

Velhamdülillahi Rabb'il Alemin.